

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การแก้ปัญหาเด็กนักเรียนคุยกันในห้องเรียนเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
รายวิชาจับจิบผ้า
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง

โดย

นายศตวรรษ แผงศรี

แผนกวิชา ศิลปะประดิษฐ์
วิทยาลัยสารพัดช่างอุดรธานี

คำนำ

งานวิจัยเรื่อง การแก้ปัญหาเด็กนักเรียนคุยกันในห้องเรียนเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในรายวิชางานจับจับผ้า ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ได้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจ ปัญหาที่นักเรียนคุยกันในห้องเรียน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในรายวิชาจับจับผ้าและเพื่อพัฒนา ปรับปรุง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาจับจับผ้า ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การทำงานวิจัยครั้งนี้จะเป็น ประโยชน์ต่อผู้ที่ศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทางการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คุณครูวารุณี สมศรีโย ครู ชำนาญการพิเศษ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยและสนับสนุนการดำเนินการวิจัยจนทำให้เอกสารฉบับนี้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี ชี้แนะและให้การตรวจสอบด้วยดีเสมอและขอใจนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน บ้านหมากแข้ง ที่ให้ความ ร่วมมือในการทำวิจัยจนเสร็จสิ้น

คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่นักเรียนและครู อาจารย์ทุกๆ ท่านที่ได้มี ส่วนร่วมในการสนับสนุนการทำวิจัย

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำงานวิจัย สำนวณการแก้ปัญหาเด็กนักเรียนคุยกันในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง สามารถลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับการฝึกฝน อบรมจากอาจารย์ประจำวิชา ในการให้ความรู้ ในด้านการทำงานวิจัย ฉะนั้น การทำการวิจัยครั้งนี้ ผู้จัดทำขอมอบเกียรติแก่อาจารย์ที่มี พระคุณทุกท่านในการจัดทำงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้จัดทำ ขอขอบคุณท่านอาจารย์ วารุณี สมศรีโย ที่ได้ให้ คำปรึกษา และการแนะนำ การแก้ไขปัญหาในการทำวิจัย จนทำงานวิจัยในครั้งนี้ให้ประสบความสำเร็จไป ด้วยดี

ในการจัดทำงานวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณ ท่านอาจารย์โรงเรียนบ้านหมากแข้งที่เอื้อเฟื้อข้อมูล ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นประโยชน์ในการวิจัยในครั้งนี้ ให้ประสบความสำเร็จ และขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ที่ได้ให้ความร่วมมือ ในการ ตอบ แบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้งานวิจัยในครั้งนี้ ประสบความสำเร็จ และเป็นประโยชน์ ต่อการทำวิจัย ในครั้งนี้

นายศตวรรษ แผงศรี

ครูประจำแผนกวิชาศิลปะประดิษฐ์

วิทยาลัยสารพัดช่างอุดรธานี

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
บทที่ 1 บทนา	1
- ความเป็นมาและความสำคัญ	1
- วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
- ขอบเขตการวิจัย	2
- คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง	3
- แนวคิด/ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	7
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	9
- แบบแผนงานวิจัย	9
- ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	9
- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	9
- ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	10
- การดำเนินการวิจัย/การเก็บรวบรวม	10
ข้อมูล	10
- สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	10
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	11
- ข้อมูลพื้นฐานของตัวอย่างวิจัย	12
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตาม	13
วัตถุประสงค์	14
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ	16
ข้อเสนอแนะ	
- บรรณานุกรม	

บทที่ 1 บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปอย่างมีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน ด้วยรูปแบบการจัดการศึกษาที่หลากหลาย และ มีการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและสังคมได้อย่างต่อเนื่อง เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาและการบริการวิชาการ เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ครูผู้สอนจึงต้องหารูปแบบการสอนที่แปลกใหม่ ดูทันสมัยและเป็นที่น่าสนใจให้นักเรียนนอกจากการเปลี่ยนรูปแบบการสอนใหม่ๆ แล้ว ครูจะต้องหาวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนบางคนที่ไม่สนใจเรียนหันกลับมาสนใจเรียน ให้นักเรียนทุกคนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและมีผลการเรียนดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนรู้ โดยใช้ความคิดเห็นของนักเรียนเป็นส่วนสำคัญในการศึกษา
2. เพื่อศึกษาสาเหตุที่นักเรียนคุยกันในห้องเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จำนวน 21 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย

สุ่มนักเรียนโดยใช้วิธีการเจาะจง เลือกนักเรียนที่คุยกันในชั้นเรียน จำนวน 10 คน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ที่เรียนวิชา จั๊บจิบผ้า

คำจำกัดความของตัวแปร / นิยามศัพท์เฉพาะ

- การจัดการเรียนการสอน หมายถึง วิธีการ กระบวนการจัดการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียน โดยมุ่งที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและเกิดประสิทธิภาพจากการเรียนรู้
- การคุยกันในชั้นเรียน หมายถึง การที่นักเรียนคุยกันเองในระหว่างเวลาเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การแก้ปัญหาการคุยกันในห้องเรียนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆดังนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 ความสนใจ

1.2 ทักษะการเร้าความสนใจ

1.3 ความรับผิดชอบ

1.4 การเสริมแรง

1.1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความสนใจ

ความสนใจ (Attention) หมายถึง การรวมความคิด ความรู้สึก อารมณ์ (mental activity) ที่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ลักษณะของความสนใจมีดังนี้

1.1.1 ความสนใจแบ่งแยกได้ เป็นความสนใจที่สามารถแบ่งแยกได้ เมื่อต้องทำงานหลายๆอย่างพร้อมกัน เช่น การขับรถยนต์ที่ต้องสังเกตทุกสิ่งทุกอย่างที่เปลี่ยนแปลงรอบตัวเรา

1.1.2 การเลือกสนใจ ในกรณีที่มีข้อมูลข่าวสารสองอย่างขึ้นไปเข้ามาพร้อมๆกัน เราสามารถที่จะเลือกสนใจข่าวสารใดข่าวสารหนึ่งได้ โดยไม่สนใจข่าวสารอื่น จะสังเกตเห็นว่าทั้งการแบ่งความสนใจและการเลือกสนใจเกี่ยวข้องกับงานสองสิ่งหรือมากกว่าสองสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน อย่างไรก็ตามการแบ่งความสนใจต้องการให้เราแสดงความสนใจในทุกๆ สิ่งของงาน ในทางตรงข้ามการเลือกความสนใจต้องการให้เรามุ่งความสนใจหรือรวมความสนใจไปที่สิ่งเดียว ถ้าเราเลือกให้ความสนใจสิ่งหนึ่งในเวลาเดียวกัน เราจะให้ความสนใจสิ่งอื่นน้อยลง

1.1.3 การค้นหา เป็นการมุ่งความสนใจไปยังสิ่งที่เราสนใจในขอบเขตหรือบริเวณที่เป็นเป้าหมาย เฉพาะ การค้นหาสิ่งที่เราสนใจมี 2 แบบ คือ Preattentive processing คือการค้นหาสิ่งที่อยู่ในพื้นที่ไม่ชัดซ้อน สิ่งที่ค้นหามีความโดดเด่น และการค้นหาแบบที่ถัดมาคือ Focused Attention เป็นการค้นหาสิ่งที่อยู่ในพื้นที่ชัดซ้อน ต้องอาศัยเวลาในการจำแนกแยกแยะ

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับทักษะการเร้าความสนใจ

1.2.1 การเร้าความสนใจ (Stimulation) หมายถึง ความสามารถในการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น สนใจที่จะเรียน หรือติดตามการเรียนการสอนตลอดเวลา ทักษะการเร้าความสนใจ จึงจำเป็นและสำคัญยิ่งสำหรับผู้สอนที่จะปรับปรุงกลวิธีในการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น กล่าวคือช่วยให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายในการเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นในช่วงเวลาของการสอนผู้สอนควรจะต้องพยายามใช้เทคนิคต่างๆ มากระตุ้นให้นักเรียนสนใจอยู่ตลอดเวลาคือตั้งแต่การสอนเริ่มต้นจนกระทั่งสิ้นสุดลง

1.2.2 จุดมุ่งหมายในการเร้าความสนใจ

1. สร้างพฤติกรรมที่ดีที่จะทำให้ผู้เรียนสนใจ และไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน
2. เลือกวิธีการเร้าความสนใจที่เหมาะสมกับบทเรียนและกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนมากขึ้น
3. เพื่อสร้างความมั่นใจในการสอนของผู้สอน

1.2.3 วิธีการเร้าความสนใจ การเร้าความสนใจกระทำได้หลายวิธี เช่น

- การใช้ท่าทางประกอบ ท่าทางของผู้สอนในขณะที่ทำการสอน เป็นสิ่งหนึ่งที่จะช่วยเร้าความสนใจในการเรียนและการติดตามบทเรียนได้เป็นอย่างดี การใช้ท่าทางในการสอนได้แก่ การแสดงออกทางสีหน้า หรืออวัยวะส่วนอื่นของร่างกาย เช่น แขน มือ เป็นต้น เพื่อใช้แทนการสื่อสารด้วยวาจา และการเคลื่อนไหวของในขณะที่สอน ขณะสอนผู้สอนควรมีการเคลื่อนไหวบ้าง ไม่ควรยืนอยู่จุดใดจุดหนึ่งโดยไม่มี การเคลื่อนที่ เพราะการที่ผู้เรียนต้องฟังไปที่จุดๆ เดียวตลอดย่อมจะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย แต่การเคลื่อนที่ก็ควรจะต้องมีจุดมุ่งหมาย ไม่ใช่เดินไปเดินมาโดยไม่มีจุดหมาย

- การใช้ถ้อยคำและน้ำเสียงที่มีการปรับเปลี่ยนระดับเสียงตามความเหมาะสม ผู้สอนควรฝึกพูดให้ชัดเจน มีจังหวะน่าฟัง ไม่เร็วหรือช้าจนเกินไป รู้จักเน้นหนักเบา การพูดโดยใช้เสียงราบเรียบตลอดในขณะที่สอนย่อมทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายได้ง่าย

- การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน การที่ผู้สอนพูดอยู่คนเดียวตลอด ย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นหรือมีส่วนร่วมในการเรียนจะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

- การใช้สื่อการสอนประกอบ การเรียนรู้ที่ตื้นนั้นควรจะให้ผู้เรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสหลายๆ อย่าง เช่น ฟัง พูด เขียน อ่าน การนำสื่อการเรียนเข้ามาใช้ก็เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสนใจเรียนและเข้าใจบทเรียนดีขึ้น สื่อการเรียน หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้สอนนำมาช่วยในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น เช่น แผนภูมิ แผนภาพ ฯลฯ

- การแสดงบทบาทหรือสถานการณ์จำลอง
- การใช้เกม เกมที่นำมาใช้ควรเป็นเกมที่ช่วยในการเรียนรู้ มิใช่เกมที่เล่นเพื่อความ สนุกสนาน เพลิดเพลินเท่านั้น

- การสาธิต คือการนำเอาวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน ตลอดจนการแสดงของครู หรือนักเรียนมาประกอบการสอนหรือการอธิบาย เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตเห็นได้จริง ซึ่งการสาธิตก็เป็นวิธีการหนึ่ง ที่จะช่วยเร้าความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

1.3 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับ ความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบ คือ การกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคลที่เป็นไปตามความคาดหวัง ตามตำแหน่งในอาชีพหรือตำแหน่งที่สังคมกำหนดขึ้น ซึ่งโครงสร้างของบทบาทประกอบด้วย ลักษณะที่เฉพาะ ของแต่ละบุคคล การแสดงพฤติกรรมและตำแหน่งที่ครองอยู่ หรือพฤติกรรมที่คนในสังคมต้องทำตาม สถานภาพในกลุ่มหรือสังคมโดย บทบาท (Role) สามารถแยกได้ 4 ประเภทหลักดังนี้

1.3.1 บทบาทที่คาดหวัง (Role expectation) ทุกสังคมจะมีบทบาทให้ทุกคนปฏิบัติตามแต่ละ สถานภาพ หรือเรียกว่า

1.3.2 บทบาทที่กระทำจริง (Role performance) ในชีวิตจริงทุกคนอาจไม่ได้ปฏิบัติตามบทบาท ที่สังคมกำหนดไว้ เพราะต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับสถานการณ์

1.3.3 บทบาทที่ขัดแย้ง (Role conflict) การอยู่ในสังคมทุกคนจะมีบทบาทที่ต้องกระทำแตกต่างกันหลายบทบาท การแสดงบทบาทหลายบทบาทในเวลาเดียวกัน

1.3.4 บทบาทที่ถูกบังคับ (Role strain) หากในการกระทำตามบทบาทนั้นเกิดความไม่เต็มใจที่จะ ทำตามบทบาทที่กำหนดไว้

การที่บุคคลมีบทบาทต่อสังคม และปฏิบัติตามหน้าที่ที่สังคมยอมรับ มีความสำคัญเป็นอันมาก เพราะทำให้การจัดระเบียบสังคมดีขึ้น เป็นการควบคุมสังคมให้เป็นระเบียบ ถ้าคนไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ ตามบทบาทของตนใน สังคมให้สมกับสถานภาพที่ได้รับ ก็จะทำให้สังคมเสียระเบียบ ทำให้เกิดปัญหาและความยุ่งยากให้แก่สังคม

1.4 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการเสริมแรง

แรงเสริมมีความหมายเช่นเดียวกับรางวัล แต่ที่ต่างกันก็คือคำว่ารางวัล เป็นค่ากลางๆ ที่ใช้ทั่วไป เช่น เด็กตอบถูกก็จะได้รางวัล แต่คำว่า แรงเสริม เป็นค่าที่ใช้ในเชิงวิชาการหมายถึง สิ่งที่จะช่วยให้เกิดพฤติกรรมที่ซ้ำๆ กัน ในเหตุการณ์หนึ่งโดยเฉพาะ แรงเสริมมักจะถูกนำมาใช้อย่างมีขั้นตอนและมีระบบ

การเสริมแรงมี 2 ชนิด

1.4.1 การเสริมแรงเชิงบวก (Positive Reinforcement) หมายถึงสิ่งของหรือเหตุการณ์ที่ช่วยเสริมพฤติกรรม เพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้นอีก แรงเสริมเชิงบวกจึงเปรียบเหมือนรางวัลอย่างหนึ่ง เป็นการให้กำลังใจเมื่อบุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา เช่น เด็กตอบถูกครูชมว่าเก่ง

1.4.2 การเสริมแรงทางลบ (Social Reinforces) เป็นแรงเสริมที่ทาหน้าที่ส่งเสริมหรือคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่พึงปรารถนา โดยวิธีการตรงกันข้ามกับแรงเสริมเชิงบวก (ผดุงอารยะวิญญู. 2542 : 61-62)

ตัวเสริมแรงทางสังคม (Social Reinforces) ตัวเสริมแรงประเภทนี้ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

- 1) คาพูด ได้แก่ คาชมเชย การยกย่อง
- 2) ท่าทาง ได้แก่ การให้ความ สนใจ การยิ้ม การพยักหน้า เป็นต้น

กรอบความคิดของการวิจัย

ตารางที่ 1 กรอบความคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการศึกษา

สิ่งที่ศึกษา	อาการ	ผลกระทบ
สาเหตุของการคุยกัน	การคุยกันในชั้นเรียน	สัมฤทธิ์ผลการเรียนต่ำ ทัศนคติต่อการเรียนไม่ดี

ประชากรของการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ที่เรียนวิชา จัปจับผ้า จำนวน 21 คน ผู้วิจัยทำการคัดเลือกผู้ให้สัมภาษณ์โดยใช้วิธีเจาะจง คือ การเลือกนักเรียนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหัวข้อการวิจัย โดยบางส่วนให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นผู้เลือกกว่านักเรียนคนใดชอบคุยกันในระหว่างเรียน และบางส่วนผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนคัดเลือกจากนักเรียนที่ชอบคุยกันในระหว่างเรียน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษา ของ บรู สตีเฟนส์ และ ธอร์ซิม (2002) ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ดีในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นป.6 และม.1-3 พบว่า พฤติกรรมที่ไม่ดีเกิดจากตัวบุคคลมากกว่าชั้นเรียน และสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่ดีมาจากทัศนคติที่ว่าผู้สอนมีการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมกัน มีความลาเอียงไปยังนักเรียนบางคน ดังนั้นการเอาใจใส่ของผู้สอนจะส่งผลในทางบวกในการก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการ แต่อย่างไรก็ดี บาร์ธ ดัน แลพ เดน ลีอชแมน และ เวลส์ (2004) พบว่า เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีบทบาทอย่างมากในการกำหนดผลการเรียน การเรียนร่วมกับผู้ที่มีผลการเรียนไม่ดีหรือมีปัญหาเชิงพฤติกรรมจะกระตุ้นให้เกิดผลทางลบเดียวกันกับนักเรียนอื่นๆ ดังนั้น พฤติกรรมของนักเรียนจะเปลี่ยนไปตามกาลเวลาและสามารถอธิบายได้จากลักษณะชั้นเรียนในปัจจุบัน

เฮลเธอร์แบรน (2008) กล่าวว่า คุณสมบัติของผู้สอนเกี่ยวพันทั้งในด้านงานสอนและส่วนตัว ผู้สอนต้องมีความรู้และความสามารถในการนำเสนอ ลักษณะส่วนตัวที่พึงประสงค์ และองค์ประกอบที่ใช้ในการจัดการการเรียนการสอน เช่น การอธิบายแนวการสอน ข้อกำหนดในการเรียน และการตอบข้อซักถาม เป็นต้น จากการศึกษา พบว่า นักศึกษาไม่ปฏิเสธงานหนักถ้ามีเหตุผลสนับสนุนเพียงพอ นักศึกษาสนใจการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน นักศึกษาคาดหวังและยอมรับรูปแบบพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอน เช่น การตรงต่อเวลา การเตรียมการสอน และการจัดกิจกรรมที่น่าสนใจและมีความหมาย รวมทั้งการวิพากษ์วิจารณ์ การดำหนิตเตียนเชิงสร้างสรรค์

งานวิจัยของ โรมี เลวิส และแคทซ์ (2009) พบว่า การกำหนดกฎเกณฑ์มากขึ้นจะช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและเพื่อนร่วมชั้นเรียนมากขึ้น หากแต่กฎเกณฑ์ที่มากขึ้นไม่สามารถใช้จัดการพฤติกรรมที่ไม่ดีในชั้นเรียน ความรับผิดชอบส่วนบุคคลมีส่วนเกี่ยวพันอย่างมากกับระดับของพฤติกรรมที่ไม่ดี แต่พฤติกรรมที่ไม่ดีไม่เกี่ยวพันกับความรับผิดชอบของกลุ่ม นักเรียนที่ไม่ค่อยหรือไม่ทำผิดไม่ค่อยมีส่วนกระตุ้นให้นักเรียนคนอื่นมีความรับผิดชอบ

งานวิจัยของ นี และ ลอ (2009) พบว่า การควบคุมพฤติกรรมเป็นตัวบ่งชี้เชิงลบอย่างมีนัยยะสำคัญต่อพฤติกรรมที่ไม่ดีที่มักเกิดในชั้นเรียน ซึ่งได้แก่ ความไม่สนใจในการเรียน การพูดขัดในขณะเรียน การส่งเสียงดัง การเดินรอบห้อง และการปฏิเสธที่จะทำตามกฎเกณฑ์หรือคำสั่งของผู้สอน ในขณะที่ความเอาใจใส่ของผู้สอนเป็นตัวบ่งชี้เชิงบวกอย่างมีนัยยะสำคัญต่อความพึงพอใจในโรงเรียน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายต่างๆ ในการจัดการเรียนการสอนต้องมีการผสมผสานระหว่างความเอาใจใส่และการควบคุมพฤติกรรม

จากการงานวิจัยต่างๆ ที่กล่าวข้างต้นสามารถสรุปปัจจัยที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังแสดงในรูป

2.1

รูป 2.1: สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

			สัมฤทธิ์ผล		
ผู้เรียน	ผู้สอน	บรรยากาศ	กฎเกณฑ์	เนื้อหาวิชา	สิ่งอำนวยความสะดวก
-ลักษณะ	-ลักษณะ	-ชั้นเรียน			
-ความ	-เทคนิค	-เพื่อน			
-ลักษณะ	-ลักษณะ	-การสอน			

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การแก้ปัญหาการคุยกันในระดับชั้นเรียนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองสำโรง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาสาเหตุที่นักเรียนคุยกันในชั้นเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายที่จะศึกษา
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การกำหนดประชากรกลุ่มเป้าหมาย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง จำนวน 21 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย

สุ่มนักเรียนโดยใช้วิธีการเจาะจง เลือกนักเรียนที่คุยกันในชั้นเรียน จำนวน 10 คน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ที่เรียนวิชา จับฉับผ้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. ศึกษารูปแบบของการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย
2. สร้างแบบสอบถามปัญหาที่ทำให้นักเรียนคุยกันในเวลาเรียน
3. เสนอแบบสอบถามปัญหาที่ทำให้นักเรียนคุยกันในเวลาเรียนเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

4. นำแบบสอบถามปัญหาที่ทำให้นักเรียนคุยกันในเวลาเรียนที่สร้างขึ้นไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจากแบบสอบถาม ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบสอบถามปัญหาที่ทำให้นักเรียนคุยกันในเวลาเรียน
2. นำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ได้

หาค่าสถิติโดยนำข้อมูลมาหาค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วจึงนำมาเรียงอันดับตามวิธีการทางสถิติเพื่อให้เห็นข้อมูลที่ชัดเจน

บทที่ 4
ผลการวิจัย (วิเคราะห์ข้อมูล)

จากการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการคุกกันในชั้นเรียน ดังนี้

การวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำเสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการคุกกันในชั้นเรียน

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นอื่นๆ / ข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หญิง	15	75
ชาย	5	25
รวม	20	100

ตารางที่ 2 เพศของกลุ่มตัวอย่าง

เกรดเฉลี่ยสะสม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2.50	-	-
2.50 – 3.00	13	65
มากกว่า 3.00	7	35
รวม	20	100

ตารางที่ 3 เกรดเฉลี่ยสะสมของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุที่นักเรียนคุยกันในระดับชั้นเรียน โดยที่

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 คะแนน หมายถึง ระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 คะแนน หมายถึง ระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 คะแนน หมายถึง ระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 คะแนน หมายถึง ระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 คะแนน หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

สาเหตุ	จำนวน (คน)	ต่ำสุด	สูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
1. เพื่อนชวนคุย	10	4	5	4.85	0.36635
2. เนื้อหาที่เรียนไม่น่าสนใจ	10	3	5	4.60	0.75394
3. เรียนไม่ทันเพื่อน	10	2	5	3.60	01.04630
4. มีเจตคติด้านลบต่อผู้สอน	10	4	5	4.85	0.36635
5. สมาธิสั้น	10	2	4	2.90	0.71818
6. ไม่เข้าใจเนื้อหาเลยถาม เพื่อน	10	3	5	4.35	0.74516
7. สื่อการสอนไม่น่าสนใจ	10	3	5	4.15	0.58714
8. อุปกรณ์ในการเรียนไม่ เพียงพอ / ไม่พร้อม	10	3	5	3.55	0.60481
9. ผู้สอนไม่ชำนาญใน เนื้อหา	10	3	5	4.55	0.75915
10. เวลาในการเรียนมาก เกินไป	10	2	5	3.75	0.96655

ตารางที่ 4 สถิติสาเหตุที่นักเรียนคุยกันในระดับชั้นเรียน

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นอื่นๆ / ข้อเสนอแนะ

3.1 คุณคิดว่ามีสาเหตุอื่นใดที่ทำให้คุณกันในห้องเรียน (ตอบนอกเหนือจากตอนที่ 2)

- วิชาถัดไปมีสอบเก็บคะแนน
- มีประเด็นอื่นๆ น่าสนใจกว่าเนื้อหาที่กำลังเรียน

3.2 สิ่งใดบ้างที่มีผลทำให้คุณไม่สนใจในการเรียน ณ ขณะนั้น

- ความเครียดจากการเตรียมสอบ
- ติดเกมส์
- ไม่เข้าใจเนื้อหาที่กำลังเรียน
- คุยกับเพื่อน
- การเรียนการสอนน่าเบื่อ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่องสาเหตุที่นักเรียนคุยกันในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาสาเหตุที่นักเรียนคุยกันในระดับชั้นเรียน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง ใช้ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาจากการสุ่มแบบเจาะจงนักเรียนที่คุยกันในระดับชั้นเรียน จำนวน 10 คน จากประชากรทั้งหมด 21 คน ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถาม และได้กลับคืนมาครบถ้วน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม 1 ชุด ประกอบด้วย

1. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ เกรดเฉลี่ยสะสม
2. คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียน เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุที่นักเรียนคุยกันในระดับชั้นเรียน
3. ข้อเสนอแนะ / ข้อคิดเห็นอื่นๆ

การวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าสถิติ โดยนำข้อมูลความถี่จากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนักเรียนนามาหาค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อศึกษาสาเหตุที่นักเรียนคุยกันในระดับชั้นเรียนแสดงให้เห็นสาเหตุที่นักเรียนคุยกันในระดับชั้นเรียนโดยคิดจากนักเรียนทั้ง 10 คน ได้ดังนี้

- ลำดับที่ 1 คือ เพื่อนชวนคุย และ มีเจตคติด้านลบต่อผู้สอน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 4.85
- ลำดับที่ 2 คือ เนื้อหาที่เรียนไม่น่าสนใจ คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 4.60
- ลำดับที่ 3 คือ ผู้สอนไม่ชำนาญในเนื้อหา คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 4.55
- ลำดับที่ 4 คือ ไม่เข้าใจเนื้อหาเลยถามเพื่อน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 4.35
- ลำดับที่ 5 คือ สื่อการสอนไม่น่าสนใจ คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 4.15
- ลำดับที่ 6 คือ เวลาเรียนมากเกินไป คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.75
- ลำดับที่ 7 คือ เรียนไม่ทันเพื่อน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.60
- ลำดับที่ 8 คือ อุปกรณ์ในการเรียนไม่เพียงพอ / ไม่พร้อม คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 3.55
- ลำดับที่ 9 คือ สมาธิสั้น คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 2.90

ข้อเสนอแนะ

1. ครูผู้สอนควรเอาใจใส่นักเรียนในชั้นเรียนอย่างทั่วถึง และเท่าเทียมกัน เพื่อให้นักเรียนไม่รู้สึกรว่าตนเองถูกกลั่น หรือไม่ให้นักเรียนเกิดการอิจฉากันภายในชั้นเรียน
2. ควรมีการเสริมแรงทางบวก โดยการชมเชย ให้คะแนน หรือให้กำลังใจนักเรียนบ้างในขณะที่นักเรียนตั้งใจเรียนเป็นอย่างดี เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการสนใจในการเรียนมากขึ้น
3. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย และมีอุปกรณ์ในการเรียนการสอนที่เพียงพอ กับจำนวนของนักเรียน

บรรณานุกรม

- นายวีระพงศ์ ล่องลอย. ทักษะการเร้าความสนใจ. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.gotoknow.org/posts/253801>. (วันที่ค้นข้อมูล : 19 กันยายน 2566)
- นางสาวกชณา สามชูสินธุ์. ทักษะคิดและความสนใจ. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://docs.google.com/document/preview?hgd=1&id=1VJWPKJdgeonoVxDPOHbK8Jzi5lksAKujmsNajnCaCUI>. (วันที่ค้นข้อมูล : 19 กันยายน 2566)
- วราภรณ์ บุญอ้อย. รับมือเด็กช่างคุยในชั้นเรียน. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.vcharkarn.com/vteacher/10> (วันที่ค้นข้อมูล : 19 กันยายน 2566)
- สุจรีต เพียรชอบ. ปัญหาการเรียนการสอน ในการพัฒนาหลักสูตรและวิทยวิธีการสอน. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- หวน พินิจพันธ์. การเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: ปฏิรูปการศึกษาที่สำคัญยิ่ง. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : www.moobankru.com (วันที่ค้นข้อมูล 19 กันยายน 2566)

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เรื่อง การแก้ปัญหาการคุยกันในระดับเรียนของนักเรียน
รายวิชาจับจับผ้า
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหมากแข้ง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามทาเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง

2. เกรดเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.50 2.50 – 3.00 มากกว่า 3.00

ตอนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการคุยกันในระดับเรียน

คำชี้แจง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามอ่านข้อความ และนำไปเติมลงในตาราง ตามลำดับปัญหาการคุยกันในระดับเรียน

เพื่อนชวนคุย

เรียนไม่ทันเพื่อน

เนื้อหาที่เรียนไม่น่าสนใจ

ให้เวลาในการเรียนมากเกินไป

มีเจตคติด้านลบต่อผู้สอน

อุปกรณ์ในการเรียนไม่เพียงพอ / ไม่พร้อม

สมาธิสั้น

สื่อการสอนไม่น่าสนใจ

ผู้สอนไม่ชำนาญในเนื้อหา

ไม่เข้าใจเนื้อหาเลยถามเพื่อน

ลำดับที่ ปัญหาทำให้นักเรียนคุยกัน

ลำดับที่ ปัญหาที่ทำให้นักเรียนคุยกัน

1

6

2

7

3

8

4

9

5

10

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ / ข้อคิดเห็นอื่นๆ

คำชี้แจง เขียนคำตอบที่ตรงตามความคิดคุณมากที่สุด

1. คุณคิดว่ามีปัญหาใดอีกบ้างที่เป็นสาเหตุทำให้คุณกั๊กในชั้นเรียน (ตอบนอกเหนือจากตอนที่ 2)

.....

.....

.....

2. สิ่งใดบ้างที่มีผลทำให้คุณไม่สนใจในการเรียน ณ ขณะนั้น

.....

.....

.....